

Sygn. akt I CSK 423/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa „G.” sp. z o.o. w P.

przeciwko J. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt XXIII Ga [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Zdaniem skarżącej, w sprawie niniejszej zachodzi potrzeba wykładni art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 16 ust. 3 Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) i protokół podpisania sporządzone w Genewie dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z 1962, nr 49, poz. 238 z późn. zm.).

Należy stwierdzić, że wyjaśnienie wskazanych przez skarżącą wątpliwości interpretacyjnych nie miałoby bezpośredniego wpływu na rozstrzygnięcie. W sprawie ustalono, że powodowa spółka nie jest podmiotem uprawnionym do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w związku z przesyłką w świetle prawa przewozowego i nie była zlecającym przewóz pozwanemu, a więc nie występuje wobec niego w charakterze nadawcy i nie była uprawniona do rozporządzania przesyłką. Sąd dokonał ponadto oceny roszczenia z punktu widzenia art. 804 k.c. i 415 k.c.

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw